

ĐAKOMETI RAVEN

CARSTVO GNEVA

Ciklus Crno sunce

Prevela Ivana Šugić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Naziv originala:
Éric Giacometti
Jacques Ravenne
LA NUIT DU MAL
Le cycle du Soleil noir

Copyright © 2019, éditions Jean-Claude Lattès
(Première édition mai 2019)
Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03335-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Saga o Crnom suncu

Prema legendi, onaj koji poseduje četiri svastike postaće gospodar sveta.

Citat iz *Kultova Severne Tule*

Sažetak *Trijumfa tame*

Tibet 1939. SS-ova ekspedicija, poslata na Tibet po ličnoj naredbi Hajnriha Himlera, otkriva u jednoj pećini svetu svastiku, staru nekoliko hiljada godina. To je prva od četiri svete relikvije iz legende.

Pronađena je zahvaljujući uputstvima iz *Kultova Severne Tule*, dragocene knjige ukradene Jevrejину knjižaru tokom Kristalne noći. Po ovom starom tekstu, svaka od četiri svastike daje veliku moć onome ko je poseduje, a sve četiri svastike omogućuju apsolutnu nadmoć.

Španija 1941. Tristana Marku, Francuza u službi Internacionalnih brigada, oslobodio je iz frankističkog zatvora SS pukovnik Karl Vajstort, šef Anerbea, nacističkog instituta za naučna i ezoterička istraživanja. Zajedno odlaze u zamak Monsegir da pokušali da pronađu drugu mitsku svastiku. Uz pomoć Erike fon Esling, Himlerovog omiljenog arheologa, ulaze u sukob s mladom francuskom aristokratkinjom Lorom D'Estijak, čija porodica poseduje zamak.

London 1941. Komandant Malorli iz SOE, Uprave za specijalne operacije, nove tajne službe, zna za postojanje *Kultova Severne Tule* i ezoteričkih istraživanja nacista. On ubeđuje premijera Vinstona Čerčila u postojecu okultnu

Erik Đakometi i Žak Raven

moć relikvija i dobija zeleno svetlo za organizovanje operacije kako bi je pokupili iz Monsegira.

Monsegir, maj 1941. Englezi uspevaju da ukradu drugu relikviju uz Tristanovu pomoć, koji s Nemcima igra dvostruku igru. Francuz nacistima predaje lažnu svastiku. Lora D'Estijak, čijeg oca su ubili esesovci, beži u Englesku s desetkovanim specijalcima. Teško povređeni pukovnik SS-a Karl Vajstort pada u komu.

Berlin, jun 1941. (Lažna) svastika, doneta iz Monsegira, kao i *Kultovi Severne Tule*, stoje u dvorcu Vevelzburg, esesovskom svetilištu. Tristan radi s Erikom, koja je postavljena za privremenog šefa Anenerbea. Njemu Himler lično uručuje Gvozdeni krst za službu Rajhu.

Istočni front, 22. jun 1941. Hitler, uveren u svoju nepobedivost, pokreće invaziju na Rusiju i masovne zločine nad Jevrejima i civilnim stanovništvom. Koristeći otvaranje drugog fronta, Engleska pokušava da povрати prednost u ratu.

Prolog

Krit

Jesen 1941.

Već dugo čekaju na ovo. I duže od celog života, jer su i njihovi očevi to čekali. Čak i dedovi. Celo selo, koliko mu pamćenje seže, odavno zna da se ovo sprema.

Nisu znali kad će se dogoditi, ni ko će to uraditi, ali posle viševekovnog čekanja, znali su da je taj dan došao.

Ili pak noć.

Noć kada će poteći krv.

Petorica seljaka tiho se provlače među drvećem. U tami stablo masline liči na čoveka. Ima istu visinu, često i obrise, i ako se krivi i povija pod vetrom, može uvek da sakrije čoveka. Čoveka koji želi da čuje. Da čuje senku. A senka nikad nije tiha. Ona šapuće onome ko ume da sluša, i to uvek istu reč:

Xeni!

Xeni!

Xeni!

„Osvajači!“

Ratnici sa severa, čela oivičenih čeličnim šlemovima, došli su da ukaljaju njihovu zemlju, ukradu sveto blago koje je stanovnicima tog mesta poverio jedan stranac. Stranac koji je iz istih tih severnih predela došao pre više vekova.

Petorica seljaka potpuno su sigurni: plavokosi muškarci koji paradiraju pred njima zapravo su varvari koje opisuje staro proročanstvo.

Maslinjak zašušta od povetarca prijatnog mirisa. Staru pesmu o miru osvajači su pokvarili svojim prisustvom.

Erik Đakometi i Žak Raven

Pre nego što se identifikuju imenom, ovi paraziti se oglašavaju čizmama kojima žigošu zemlju, kundacima koji se taru o kuk, ratnom pesmom i najavom smrti.

Međutim, smrt ponekad krene i drugom stazom.

Seljaci se pomeraju iza maslina. Moraju da ih vide. Da ih izbroje.

Jedan, dva, tri.

Da vide cev pušaka koje su položili kraj zida, sjaj upaljača, treperavo svetlo cigareta. Da vide kako vojnici postaju muškarci. Taman na vreme da umru.

Petorica seljaka okupila su se da ponude smrt svakom ko bi se usudio da se suprotstavi zabranjenom. Kao i njihovi očevi pre njih, i dedovi pre njihovih očeva.

Oni nisu samo radnici, oni su *fylakes*. Čuvari.

Svi nose božansku krv u sebi. Rođeni su na Kritu, ostrvu meda, na zemlji koju je Zevsova majka odabrala da rodi oca bogova.

A čuvari rukuju kirom kao nijedan drugi Krićanin. Kiro, opasan bodež s reckavom oštricom, prošaran crvenom bojom, u obliku kapi. To je poslednja kap krvi koja će ostati u telu neprijatelja.

Skriveni iza maslina, petorica čuvara posmatraju ratnike sa severa i osmehuju se u tami. Prvi neprijatelj je upravo odvezao pojas i skinuo jaknu. Nepodnošljivo je toplo. Nije navikao. On i njegovi drugovi deca su hladne zemlje, hladne poput njihovih srca.

Tela su im bleđa.

Ali ne zadugo.

Jedan od čuvara izlazi iz skrovišta. Otvara kiro iz drške od roga, opruga je savršeno nauljena, a oštrica potamnjena ugljem, da ne bi bacala odsjaj. Ostali kreću za njim. Čopor oštri očnjake.

Osvajači stoje okrenuti leđima. Uposleni su oko nekog bunara. Ništa neće čuti. Uši im osluškuju vedro koje se penje udarajući o zidove bunara. Ceo dan su bili žedni. Sad čuju samo ono što im prija.

Zaboravili su da su osvajači.

Čuju samo obećanje vode.

Prvi čuvar kreće.

Vođa čopora.

On zastaje, osluškuje vedro koje dotiče ivicu bunara, i udara.

Kiro je tako naoštren da se zabija među rebra bez ikakvog otpora, a bol je toliko jak da stranac nema snage ni da jaukne. Gleda u zvezde kao da ih nikada pre nije video. Zatim mu na oči pada mrak. Sruči se bez buke.

Carstvo gneva

Vojnici su uronili i ruke i usta u vedro ne znajući kakva ih sudbina čeka. Oštrice im se zabijaju u vratove. Poslednje što će osetiti biće čudan ukus vode, jer su zapravo upravo popili sopstvenu krv.

Sada su stranci samo tela koja će čuvari poslagati oko bunara u obliku zvezde.

Znak krsta, ali ne da se zatraži oprost, već zato što ono najgore tek treba uraditi.

Zatim leševe okreću na leđa.

Svaki kiro se zaustavlja pred grudnom kosti i cepa kožu, koja se otvara poput vlažnih usana.

Zatim uranjaju ruku.

I kopaju.

Kada ustanu, slatkast i oštar miris dopire sa zemlje.

Tanatos.

Neprijatelj je mrtav tek kad mu se uzme mnogo više od života.

PRVI DEO

Pre Hitlera, postojao sam ja.

Alister Krouli

*Ta ideja o reinkarnaciji nemačkog mesije
bila je izvor njegove lične moći. To mu je
omogućilo da postane vođa 80 miliona ljudi.*

*Lavirint, Memoari Valtera Šelenberga,
šefa kontrašpijunaže u Rajhu*

1.

*Jug Engleske
Sauthempton
Novembar 1941.*

Linija horizonta gubila se na olovnom nebu. Kišna zavesa obrušavala se na srebrnkasto more. Vremenska prognoza admiralštaba nije pogrešila, loše vreme je uvek dolazilo s jugozapada. Iz Francuske. Bilo je tek tri po podne, a lučka kapetanija je već popalila sigurnosna svetla na obali. Vetar, do tada blag, uskoro će dobiti na snazi.

U Sauthemptonskoj luci, drugoj po veličini na jugu Engleske posle Portsmuta, vrvelo je od aktivnosti. Mnoštvo brodova svih klasa ulazilo je i izlazilo iz tri glavna doka. Od početka rata, teretnjaci i vojni brodovi zamenili su legendarne transatlantske putničke parobrode i luksuzne jedrilice. Duh *Titinika* je definitivno potonuo. Više se iz Sauthemptona nije išlo na krstarenja, već u rat.

Iz kapetanske kabine *Kornvolisa* kapetan Kilder je posmatrao ples kranova iznad glavnog mosta. Utovar poslednjih sanduka je potrajao, iako je brod trebalo da isplovi još pre dva sata. Kapetan je želeo da ode što pre iz zaliva i stigne do ostrva Vajt pre eventualnog napada Luftvafea. Iako je intenzitet bombardovanja opao od početka maja – Engleska je donekle dobila bitku u vazduhu zahvaljujući svojim novim spitfajerima – Nemci su i dalje znali da povremeno bocnu neku od strateških vojnih ili civilnih meta. Sauthempton i Portsmut su i dalje dobijali redovna sledovanja bombi, a stojeći nepomično u luci, *Kornvolis* je predstavljao glinenog goluba za Geringove strvinare.

Nervirajući se zbog kašnjenja, Kilder podiže slušalicu da pozove upravnika skladišta.

„Majku mu, Metju, rade li uopšte ti vaši radnici? Hoćete da prenoćimo ovde?“

„Samo još jedan sanduk i gotovi smo, kapetane. Točak na dizalici se blokirao zbog jebenog sintetičkog ulja.“

„Ulje je baš dobar izgovor, a što ne bi pala i jedna nacistička sabotaža kad smo već tu? Reći ću vam šta ja mislim: lučke radnike čak i u vreme rata boli uvo za sve!“

Kapetan Kilder spusti slušalicu još bešnji. Inače, već je nedelju dana bio lošeg raspoloženja. Od sastanka u brodovlasnikovoj kancelariji u centru

grada, gde mu je, na njegovo zaprepašćenje, direktor pomorskih operacija *Kjunard lajna* poverio upravljanje *Kornvolisom*, kruzerom slabe tonaže, u smeru ka Njujorku.

Kruzeri! Kilder ih je prosto prezirao.

Njegova specijalnost pre rata bili su teretnjaci. Uživao je solidnu reputaciju u sposobnosti da preveze bilo koju vrstu robe preko bilo kog mora na svetu. Nije čak bila ni bitna vrednost robe. Brodovlasnici su se prosto otimali o njega otkako je spasao maltene izgubljen teretnjak na pučini Makaoa, kad je dobar deo posade požurio da pobegne s broda.

A eto, sada su mu uvaljivali *Kornvolis*. Nije čak ni parobrod prve klase, poput *Kraljice Meri*. *Kornvolis* je imao zadatak da odveze nekakav visokotehnološki materijal do SAD. Bila je to najnovija strategija vrhovnog štaba. Jedan oficir Transatlantske flote, koji je prisustvovao razgovoru, ovako je opravdavao izbor: „Podmornice U-bot jure u čoporima po Atlantskom okeanu, napadajući vojne konvoje i velike teretnjake. Ipak, torpeda su im suviše dragocena da bi ih trošili na brodove za civilni transport.“

Vrata kabine se otvoriše uz iritantnu škripu i propustiše muškarca visokog rasta, utegnuto u svetlobraon kabanicu. Držao je filcane šešir u ruci. Kilder mu u znak dobrodošlice uputi leden pogled.

„Dobar dan, kapetane, ja sam Džon Braun“, reče uljez ozbiljnim tonom. „Drago mi je da vas upoznam.“

Mornar obazrivo osmotri g. Brauna. Obavestili su ga da će doći. Neko bitan, kako reče sekretarijat *Kjunarda*. Čovek je bio u pedesetim, lice negovano, blede, tipično za londonske aristokrate od kojih vrve ministarstva i banke. Ime mu je smrdelo na pseudonim. Očigledno je neko teško sranje na vidiku. Kapetan progunđa u znak pozdrava i stegnu mu šaku, čvršću nego što je očekivao kod nasmejanog pedesetogodišnjaka.

„Šta mogu da učinim za vas?“, upita Kilder najsmrknutije što je mogao.

„Za koliko planirate da krenete?“

„Za najviše pola sata.“

„Odlično. Jedan od mojih podređenih kreće s vama na put. Možete li da se pobrinete za njega?“

Kapetan slegnu ramenima.

„Mislite na neučtivog bradonju koji smrdi na duvan, zalepljenog za olovni sanduk u kabini 35B? Biće tretiran u skladu sa svojim rangom putnika

gornje palube, ni manje ni više od toga. Sada, ako vam ne smeta, moram da krenem. Preneću vaše zahteve svom ađutantu i želim vam prijatan dan.“

Morski vuk se tad okrenu, da bi jasno završio razgovor, i poče da ispijuje manometre na navigacionom stolu. Prošlo je nekoliko sekundi, ali vrata se nisu zatvarala.

„Kapetane, mislim da se nismo dobro razumeli.“

Kilder se okrenu i vide kako mu maše vojnom ispravom pred nosom, ukrašenom fotografijom g. Brauna. Uspeo je da pročita:

Komandant Džejms Malorli, Strategijska divizija, Kopnena vojska.

„Vidite, taj putnik, neučtivi bradonja, on je moj kolega. I na tajnoj je misiji od velike važnosti za britansku vladu. Bilo bi vrlo poželjno kad biste mu bili od velike koristi tokom njegovog boravka na brodu. I znajte da upotrebljavam potencijal iz čiste učtivosti.“

Kilder se ispravi. Služio je četiri godine u Kraljevskoj mornarici i refleksno bi se ispravio u stav mirno pred svakim ko ima viši čin od njegovog.

„Izvinite, komandante, ali trebalo je odmah da se predstavite. Malo sam nervozan jer nas Švabe mogu napasti svakog časa. Što pre krenemo, to će biti bolje za sve.“

„Mreža nemačkih špijuna u Portsmutu raskrinkana je prošle nedelje, ali brinu me oni koji su preživeli. Imam nešto da vam dostavim lično.“

Komandant Malorli mu pruži zapečaćenu fasciklu od žute plastike, pravo iz premijerovog kabineta.

„Tu su vam instrukcije, otvorite ih tek kad budete na otvorenom moru. Primetićete da dolaze s najvišeg vrha. Pročitajte ih pažljivo. A neučtivi tip, inače kapetan Endru, doći će da vam objasni o čemu je reč.“

„Ako je misija od tolike važnosti, nije li opasno mešati i civile? Imam tridesetak putnika u brodu. Znam da smo u ratu, ali koristite civile kao paravan, to baš i nije... fer.“

Malorli se osmehnu.

„Mislite da su Hitler i njegova banda fer? Taj stav ide vama na čast, ali ne brinite za putnike, zapravo nemate ni jednog jedinog civila na brodu. I svi znaju za rizik. Uostalom, na celom putu će vas pratiti i dve podmornice. U potpunoj diskreciji, verujte mi. Čekaju vas van luke.“

Začu se dvaput sirena u kabini. Signal za kraj ukrcavanja, koji je slao poručnik.

„Ah, vidim da je došao čas polaska. Želim vam sreću.“

Komandant se zagleda u njega na nekoliko trenutaka.

„Kad bih vam rekao da u rukama držite budućnost ovog rata, da li biste mi poverovali?“

„Kad vidim kako se vaš podređeni nehajno ponaša, stavio bih svoju godišnju platu na sto prema jedan. Ali danas je sve moguće, pa čak i da razgovaram s komandantom koji se predstavlja kao gospodin Braun, ili da vidim kako cela Evropa igra pod palicom lika koji nosi klovnovske brkove. Odvešću vašu prokletu robu do prave luke, pa makar morao da prođem i preko Sargaškog mora i suočim se s Neptunom lično.“

Komandant ga potapša po ramenu i izađe iz prostorije spuštajući kabinicu. Temperatura se beše spustila za nekoliko stepeni, a vlaga se uvlačila čak i kroz kragnu na njegovoj košulji.

Kako je kročio na vlažno pristanište, sirena *Kornvolisa* odjeknu u zalivu. Lučki radnici u odelima boje senfa odvezivali su konopce i dobacivali ih užurbanim mornarima na palubi.

Komandant Džejms Malorli, alias g. Braun, SOE oficir, osmotri crni pramac *Kornvolisa*, koji se polako udaljavao od keja. Kakva ironija, brod izabran da odnese svetu svastiku, prvu od četiri relikvije koja je dopala u ruke Saveznicima, nosio je ime vođe engleske vojske tokom Američkog rata za nezavisnost, lorda Kornvolisa, zakletog neprijatelja Džordža Vašingtona.

Vazduh se natopi prodornim mirisom mazuta dok se brod okretao oko ose da bi upravio pramac prema kanalu. U dubini trupa mašine su brujale na niskom režimu rada.

Malorli baci poslednji pogled ka brodu, pritegnu filcani šešir na glavi pa se okrenu i ode do kapetanije, gde ga je čekao amilkar, a u njemu Lora D'Estijak.

Nije hteo to da prizna, ali osetio je olakšanje isprativši svastiku na drugu stranu okeana, hiljadama kilometara daleko od Hitlerovog domašaja. On i njegove kolege iz SOE rizikovali su život da bi je oteli iz nacističkih kandži. A neki su pritom i život izgubili.

Džejnino lice izroni na površinu njegove svesti. Opet je video skoro pa detinju začuđenost na njenom licu kada je pala pokošena rafalom nemačkih vojnika. Plava kosa joj se talasala pod svetlošću neprijateljskih reflektora. Pala je negde na jugu Francuske, blizu Pirineja. Na jeretičkoj zemlji, na polju pod Monsegirom, tačno na mestu gde su katari spaljeni pre nekoliko vekova. Nije mogao nikako da je spase, bežeći kao kukavica, samo da bi relikviju stavio negde na sigurno.

Malorli je i dalje čuvao uspomenu na poljubac koji mu je dala prilikom bekstva iz zamka. Dugi poljubac, kao da je hrabra mlada žena znala da joj je poslednji.

Carstvo gneva

Krupne kapi kiše padale su po pristaništu. Naježio se i zategao šal oko vrata. Kiša mu je natapala šešir, zamutila Džejnino lice i ostavila ga potpuno samog.

Bio je jedan od onih usamljenika koji su se odrekli normalnog života. Nema više žene, dece, čak ni psa, živio je samo da izvrši zadatke. Ne njegovim izborom, već je sudbina tako odlučila, bacivši ga u potragu za drevnim relikvijama. Osećao je da je samo figura na šahovskoj tabli, a da mu je skriveni smisao partije izmicao. I to na šahovskoj tabli na kojoj ta partija traje već vekovima. Da li je običan pešak ili kraljica, nikako nije znao, ali je s druge strane znao da su i drugi pre njega, iz davnih vremena i drevnih civilizacija, tu već ostavili dušu.

Ubrzao je korak. Kapetanija se nalazila s druge strane zaliva i nije želeo da uđe u kola mokar do gole kože.

Odjednom, piskava sirena odjeknu lukom. Malorliju krv stade brže da kola venama, mišići na nogama se mehanički dadoše u akciju. Od početka rata, kao i većina Engleza, brzo je reagovao na signale za uzbunu. Trčao je kejom dok nije ostao bez vazduha. Imao je samo još nekoliko minuta da preživi. To nije bila brodska sirena, već protivvazdušne odbrane. Otegnuto zavijanje koje je najavljivalo povratak nemačkih orlova. A njihov okrutni let obećavao je samo krv, vatru i smrt.

2.

Krit

Knosos

Novembar 1941.

Karl se probudi uz vrisak. Istog trenutka potraži pištolj, koji je ležao blizu njega. Kad je osetio njegovu dršku pod dlanom, srce mu se malo smirilo. Barem više nije čuo nepodnošljivu zvonjavu u ušima, kao svaki put kad bi se probudio usred noći, suvih usta i ubrzanog disanja. Strah. Morao je da dođe na Krit kako bi spoznao taj neimenovani osećaj. Strah od smrti, od noći, nepoznatog... Nije više znao od čega se sve plaši. On, koji je do tada u rukama držao samo lopatu i četku na nalazištima za iskopavanja, sada se kleo samo u oružje koje drži. A i morila ga je žed. Sve vreme. Iako je bila sredina jeseni, na Kritu je bilo nepodnošljivo toplo. Naročito noću. Još je

imao sreće da obitava među pravim zidovima, u zaplenjenoj ostrvskoj kući, ali za vojnike pod šatorom san je često bio samo daleko sećanje. A posao je zahtevao i dobar san.

Više puta je tražio od Berlina da mu pošalju pojačanje – nalazište se neprekidno širilo – ali pukovnik Vajstort, njegov šef, teško je povređen na zadatku. A i u Nemačkoj se više niko nije zaista zanimao za Krit. Svi pogledi su sada bili uprti na istok, gde su milioni nemačkih vojnika krenuli u odsudni napad na Rusiju. Nezadrživa bujica uskoro će potopiti Moskvu. Karl Hezner ustade odmahujući glavom. Politika ga nije zanimala. A rat još manje. Što se nacista tiče... u dubini duše ih je prezirao. On je bio intelektualac, nije imao ništa zajedničko s tim zanesenjacima koji su uzvikivali parole na stadionima, esesovcima koji su marširali u crnim uniformama, a naročito s tim brkatim kepecom, koji se uvek drao kao da ga kolju. Kako je Nemačka mogla da padne u njegove ruke? Karl uroni glavu u mlaku vodu iz lavaboa, kao da je želeo da spere sa sebe neku mrlju. U stvari, on je bio varalica. Dok su milioni mladih Nemaca umirali na Istočnom frontu, on je pažljivo četkicom brisao amfore. Umesto da se priključi vojsci, iskoristio je diplome da se zaposli u Anenerbeu, Himlerovom institutu za istraživanja. Bolje danas arheolog nego sutra leš.

Karla uhvati drhtavica.

Mislio je da je izbegao smrt.

Ali sada će biti još gore.

Samo jedno bi mu primirilo stravu koja ga je budila usred noći: učenje. Bivši vlasnik je na spratu uredio biblioteku, s prozorima toliko uskim da podsećaju na strelnice na kuli. Sigurno su uski radi zaštite od ledenog zimskog vetra ili mučnog letnjeg sunca, ali za Karla je ta prostorija postala svetilište. Čim bi ušao, osetio bi se sigurnim. Zidovi prekriveni knjigama i police ispunjene raznim predmetima pružali su mu iluziju o svetu bez nasilja i pretnje. Znao je da je to samo privid, ali ga se čvrsto držao, iako je uvek čuvao oružje nadohvat ruke. Preko puta vrata se nalazio dugački drveni sto, gde je Karl slagao najdragocenije pronalaskeske iskopine.

Tim arheologa iz Anenerbea stigao je u junu na nalazište u Knososu, iako nemački padobranci, uprkos žestokoj borbi, još nisu osigurali čitavo ostrvo. I ekipa se odmah bacila na posao. Himler je bio fasciniran legendom o Minotauru i njegovom lavirintu i želeo je po svaku cenu da mu uđe u trag. Na Karlovo iznenađenje, nije pokazao nikakvo interesovanje za ostala grčka

arheološka blaga. Želeo je konkretne rezultate, i to što pre. Nekoliko sedmica bilo je dovoljno da dođu do izvanrednih otkrića. Najdragoceniji predmeti bili su i dalje tu. Trebalo je da ih pošalje u Berlin, ali nije mogao da se odvoji od njih. U ratom zahvaćenom svetu, ti delovi fresaka, na kojima je mladež plivala s delfinima, mermerne statue boginja s grudima i zglobovima okruženim zmijama, sva ta lepota, nepomična i vedra, njemu je postala vitalna.

Jedan predmet čekao ga je na stolu. Ovalnog oblika, s fino isklesanim ivicama, podsećao bi na džepno ogledalo da nije ceo bio od zlata. Bio je to prvi put da je njegov tim pronašao neki predmet od plemenitog metala. Našli su ga u uglu zida od cigle, na kamari pepela, gde nije izgledao ni bačen, ni izgubljen, već namerno spušten baš tu. Kao poklon. Karl ga okrenu ka svetlosti. Koliko godina ovaj predmet nije ugledao svetlost dana? Sigurno već vekovima, a ipak je izgledao kao da ga je kovač nedavno izradio. Karl opazi neku rupicu, pažljivo probušenu, na gornjoj ivici. Sigurno je napravljena za lanac. Da li je to bio nakit koji je neka žena skinula s vrata da ga pokloni bogovima, ili je pripadao kultu i bio nošen samo tokom svetih ceremonija? Karl uzdahnu. Osećaj potištenosti nije ga napuštao otkako se probudio, ali postepeno je bledeo. Lepota uvek odnosi prevagu nad strahom. Međutim, jedan detalj ga je zabrinjavao, jer površina predmeta nije bila čista. Kovač je ugravirao simbol. Simbol koji je zasenjivao sve ostalo.

Svastiku.

Karl ju je fasciniran posmatrao. Odolevao je iskušenju da je pomiluje prstom, kao da se plašio da će se zaraziti mračnom moći koja dolazi iz davnina. Besmislica! Hezner odmahnu glavom. On je arheolog, nije vidovnjak. Njegov posao je da analizira i tumači, a ne da pada u zanos. I dalje je bio žedan. Treba da siđe u kuhinju, nađe vodu pa da pokuša da zaspi. Ne treba da radi usred noći, na kraju koje će početi i da mu se priviđa svašta. Međutim, ipak se nije pomerao, stajao je kao ukopan pred tim simbolom koji ga nije ostavljao na miru. Zašto je neki čovek, pre nekoliko hiljada godina, osetio potrebu da ugravira taj simbol s toliko pažnje? Koje mu je značenje? Vrednost? A naročito, kako je taj krst putovao kroz vreme da bi se ponovo pojavio usred Nemačke, naslikan na svakoj zastavi u zemlji? To je pravo pitanje. Karl je imao neko mračno predosećanje. Zlokobni utisak da taj vekovima zaboravljeni simbol nije slučajno baš sad vaskrsao. Tokom svog dugog sna, skupio je energiju, ispunio se snagom, i sada je spreman da dela.

Karl prinese ruku čelu. Imao je groznicu. Što nije nemoguće. Otkud mu, inače, tako iracionalne ideje? Okrenuo je predmet naglo, kao da ne želi da izaziva sudbinu. Sutra će ga poslati u Berlin. Himler će biti oduševljen.

Skakao je od radosti na i najmanji kukasti krst. A što se njega tiče, gotovo je s besmislenim ludostima i iracionalnim strahovima.

Zauvek.

Neka pesnica zalupa po vratima toliko jako da se čulo sve do sprata.

„Her Hezner!“

Karl požuri do prozora i kroz tanki otvor vide dvojicu vojnika osvetljenih lampom. Uniforma im je bila neuredna i obojica su držala ruku u vazduhu. Vrativši se do stola, pažljivo je spustio artefakt u numerisanu kutiju, koju je zatim položio u fioku i zaključao je. Svaki pokret mu je bio nepotrebno proračunat. Ne želeći to sebi da prizna, čekao je taj fatalni trenutak kada će morati da se okrene. A šta ako nije sam u biblioteci? A šta ako se, između stepeništa i njega, nalazi neka senka?

„Her Hezner! Otvorite! Brzo!“

Drvena vrata su odzvanjala kao bubnjevi. Nije imao izbora. Okrenuo se naglo. Prostorija je bila prazna. Pretrčao je u tri koraka, sišao niz stepenice i pohrlio ka vratima. Otključao je bravu. Dvojica vojnika se pojavili prestravljenog izraza lica.

„Počelo je!“

Sasvim blizu nalazišta nalazilo se selo. Uske uličice bile su oivičene niskim kućama, iznad kojih se izdizala samo plava kupola crkve. Vojnici na straži postavili su reflektor, koji je proveravao i najmanji ćošak. Uznemiren zaslepljujućim svetlima, neki ulični pas šmugnu iza ugla. Stanovnici su se skrivali iza spuštenih roletni. Samo se pop video, klečeći u molitvi ispred nekog zarozanog platna. Karl naglo stade. Oficir na straži krenu i bez pozdrava ga odvuče na stranu, da porazgovaraju.

„Još trojica!“

„Jeste li ih ovde našli?“

„Ne, na izlazu iz sela. Otišli su bili po vodu.“

„Usred noći?“

„Zemlja je krcata pobunjenicima. Plašimo se da su zatrovali javne česme. Seljaci uopšte ne piju iz njih. Tako da donosimo vodu iz okolnih bunara. I svaki put menjamo sektor.“

Hezner pređe rukom preko čela. Gorelo je. Da ne bi pogodili da mu je loše, pokazala prstom platno, nadajući se da mu ruka ne drhti.

„Zašto ih niste ostavili tamo? Mogli smo da pronađemo neke tragove, dokaze...“